

13 Σεπτεμβρίου 2019

Βίκυ Μοσχολιού : Η επιστολή στον Αγιορείτη Θείο της γέροντα Ησύχιου.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)





Η συγκλονιστική επιστολή που έστειλε η γνωστή ερμηνεύτρια στον Αγιορείτη θείο της γέροντα Ησύχιο (ήταν αδελφός της γιαγιάς της) όταν ήταν 52 ετών, ζητώντας του να προσευχηθεί για την ίδια και την οικογένειά της, και κάτι δικό του για φυλαχτό

Από τη
Σοφία Χατζή

Ο χρόνος έχει τη δύναμη συχνά να αφαιρεί από τις παλιές διηγήσεις τα οδυνηρά στοιχεία και τις άχαρες λεπτομέρειες. Έτσι, αρκετές ιστορίες περασμένων χρόνων μάς παρουσιάζονται με την πραγματική σημασία τους. Σαν να καταλαβαίνουμε έστω ελάχιστα το σχέδιο του Θεού για τους ανθρώπους Του, σαν οι ιστορίες κάποιων συνανθρώπων μας να συνέβησαν και για δική μας παρηγοριά. Συνήθως συμβαίνει να εμπλέκεται μια ιστορία ζωής του ενός με μέρος της ζωής ενός άλλου, για να αποτελέσει κομμάτι της σωτηρίας και των δύο.

Πατέρες της Ιεράς Μονής Γρηγορίου του Αγίου Ορους κατέθεσαν στην «Ορθόδοξη Αλήθεια» στοιχεία τα οποία κατέγραψαν και διαφύλαξαν για τον μοναχό Ησύχιο, έναν Γρηγοριάτη γέροντα που εκοιμήθη σε ηλικία 103 ετών. Συνάμα, μας γνωστοποίησαν την ύπαρξη αλλά και το περιεχόμενο της επιστολής της γνωστής

τραγουδίστριας Βίκυς Μοσχολιού στον μοναχό Ησύχιο, που ήταν θείος της. Φαίνεται ότι η προσωπικότητα και η προσευχή του αδελφού της γιαγιάς της Βίκυς Μοσχολιού έφεραν σε σκέψεις την ευαίσθητη ανιψιά του. Αυτό αναγνωρίζεται από την επιστολή που του έστειλε στα 52 της χρόνια, κουρασμένη από την καλλιτεχνική βιοπάλη και διψασμένη για το νερό που ξεδιψά μόνιμα.

Ο ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ



Για την ιστορία, η χειρόγραφη επιστολή βρίσκεται σήμερα στα χέρια του Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ιεροθέου. Ο ίδιος τη ζήτησε από τον μακαριστό Ηγούμενο της μονής Γεώργιο Καψάνη, ώστε να τη διαβάσει ως μνημόσυνο μετά την κοίμησή της το 2005, αλλά και για να την ερμηνεύσει στο ποίμνιό του.

Παραθέτουμε το περιεχόμενό της:

«Αξιοσέβαστε θείε, ευλογείτε.

Εχω ακούσει από πολλούς Ιερείς για την αγιοσύνη που έχετε, και από την Μητέρα μου. Εγώ, η τόσο αμαρτωλή και ανάξια, αισθάνομαι πολύ τυχερή που σας έχω θείο και συγχρόνως λυπάμαι που ποτέ δεν σας γνώρισα.

Είστε ευλογημένος άνθρωπος, που από νέος ακολουθήσατε τον σωστό δρόμο του Θεού. Δυστυχώς, εμείς μπήκαμε στη βιοπάλη της ζωής και, όσο και να καταλαβαίνουμε τα λάθη μας, δεν μπορούμε να κάνουμε πίσω.

Θείε μου, από παιδάκι δουλεύω και σήμερα αισθάνομαι πολύ κουρασμένη. Ευχαριστώ πάντα τον Κύριό μας και την Παναγιά για το θείο δώρο που μου χάρισαν (τη φωνή) να μπορέσω να βοηθήσω τους γονείς μου, τα αδέρφια μου και τον κόσμο. Όμως τώρα είμαι 52 ετών και παρακαλώ την Παναγιά να με βοηθήσει να τακτοποιηθώ, να σταματήσω, μήπως και βάλω τη ζωή μου σε μια σειρά. Κάποτε έκανα καθήκοντα Μοναχής και δούλευα. Όμως αυτό με κούρασε πολύ...»

«Εκλαψα πικρα»

«Βέβαια, ξεμολογήθηκα, έκλαψα και κλαίω πικρά και παρακαλώ την Παναγιά και

τον Χριστό μας να με συγχωρέσουν και να είναι μαζί μου. Βλέπετε, θείε μου, ότι ο άνθρωπος, όσο και να ξεφύγει, άμα έχει μεγαλώσει με χριστιανικές αρχές, κάποτε συνέρχεται. Αυτό κάνω και εγώ. Προσπαθώ να βρω τον δρόμο του Θεού, που κάποτε ήμουν και που μου άρεσε πολύ. Ας ελπίσω ότι ο Χριστός και η Παναγία θ' ακούσουν τις προσευχές μου, γιατί δεν θέλω να χαθεί η ψυχούλα μου.

Θείε μου, θέλω να σου πω πως έχω δύο κοριτσάκια, την Ουρανία και την Βαγγελία, είναι δύο καταπληκτικά παιδιά. Τα έχω παντρέψει και τα δύο με πολύ καλά παιδιά. Η Ουρανία μου έκανε και ένα κοριτσάκι που είναι τώρα 3 μηνών.

Θείε μου, θα ήταν μεγάλη η ευλογία αν μπορούσα να σας δω, γιατί έχω πολλά να πω. Θέλω να ανοίξω την καρδιά μου, να με ακούσετε, να γονατίσω μπροστά σας, να κλάψω. Και τότε να έρθει η θεία φώτιση.

Θείε μου, εσείς που είστε ένας άνθρωπος του Θεού προσευχηθείτε για μένα και για την οικογένειά μου, για τα παιδάκια μου και το εγγονάκι μου, να τακτοποιηθώ και να φύγω από αυτή τη δουλειά που μ' έχει κουράσει.

Θα ήταν μεγάλη ευλογία αν κάτι προσωπικό σας αντικείμενο μου στέλνατε, θα το είχα σαν ιερό κειμήλιο από εσάς, κάτι που αγαπάτε πολύ.

Δεν θέλω να σας κουράσω πιο πολύ. Ο Θεός να σας έχει καλά πάντα.

Τις ευχές σας, η ταπεινή ανιψιά σας,

Βασιλική (η Βίκυ) Μοσχολιού.

ΥΓ.: Σας στέλνω αυτό το γράμμα με τον πάτερ Νικόδημο, ο οποίος ήρθε στο σπίτι μου με τη Μητέρα του και έφερε την ευλογία. Ο πάτερ Νικόδημος μού έδωσε δύο φωτογραφίες σας και χάρηκα πάρα πολύ που σας είδα. Βλέπω ότι μοιάζετε πολύ με τη Γιαγιά μου τη Μαριάμ. Επίσης, μου έδωσε πολύ ωραίες χάρτινες εικονίτσες και ωραία βιβλία και μοσχοθυμίαμα. Ήταν Θεού δώρο να στείλετε τον πάτερ Νικόδημο, γιατί είναι σαν να είσατε εσείς εδώ».

Ποιος ήταν ο καλόγερος από τον οποίο ζήτησε τη δύναμη της αγάπης του, για να γιατρέψει την πονεμένη καρδιά της

Για τη Βίκυ Μοσχολιού ο θείος της γερο-Ησύχιος περπατούσε στον αντίποδα της δικής της πορείας. Στην ώριμη πια ηλικία της η καλλιτέχνιδα μπόρεσε να εκτιμήσει το μέγεθος της τέχνης των τεχνών, στην οποία αφοσιώθηκε ο θείος της με συνέπεια.

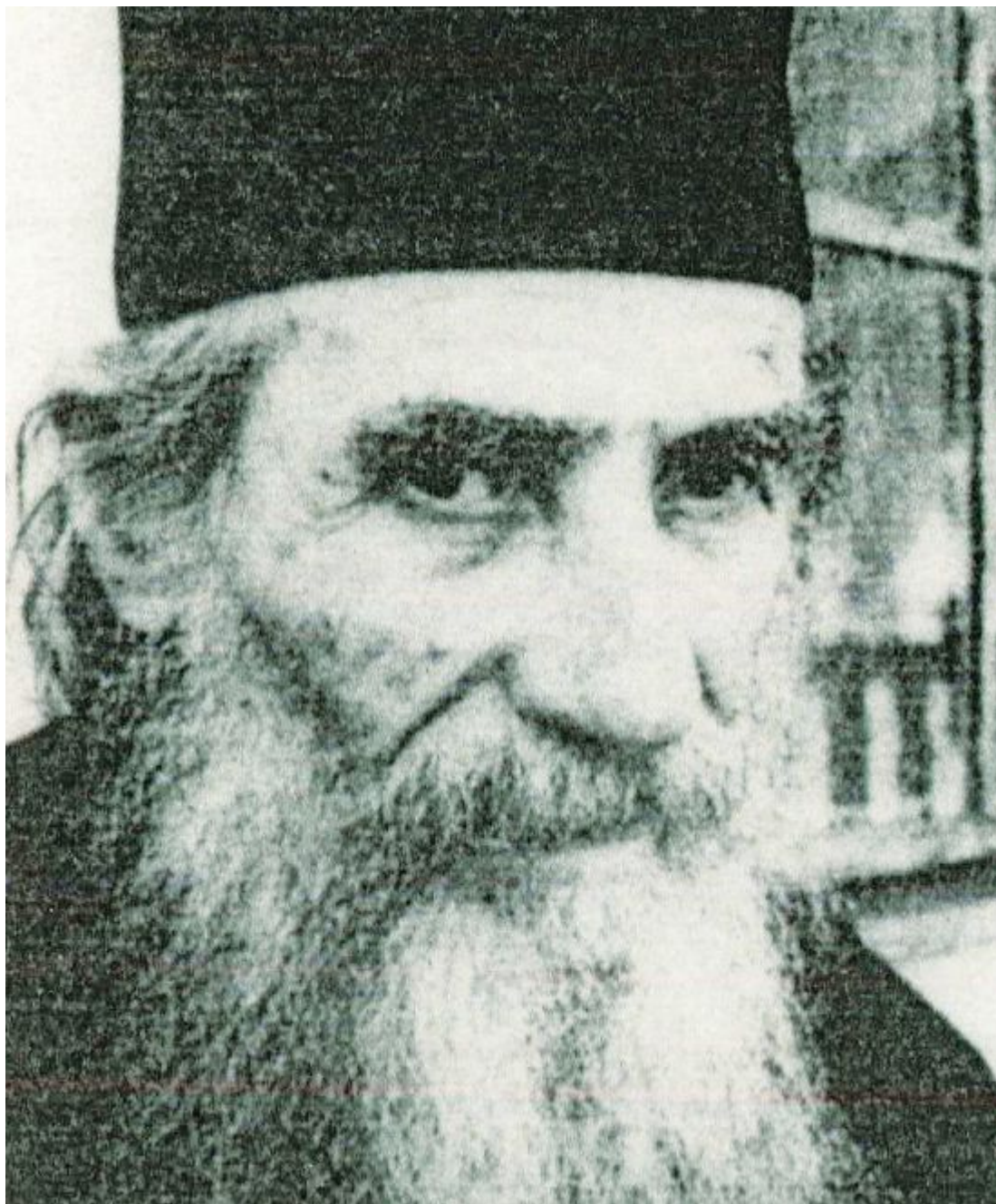
Το γεγονός αυτό δεν ήταν δυνατό να διαφύγει από μια έξυπνη γυναίκα που μεγάλωσε και εξελίχθηκε στο παλκοσένικο. Ζητεί την προσευχή του και ένα κομμάτι φυλαχτό δικό του, κάτι που να το αγαπά πολύ. Στην πραγματικότητα, του ζητεί τη δύναμη της αγάπης του, για να γιατρευτεί. Να θεραπευτεί από την κόπωση του διαχωρισμού της καρδιάς της, την οποία καρδιά όφειλε στον Χριστό. Η Μοσχολιού ζητεί από τον μοναχό που έζησε απωθώντας τα περιττά να προσευχηθεί γι' αυτήν.

Ποιος όμως ήταν ο μοναχός Ησύχιος; Ο γερο-Ησύχιος, κατά κόσμον Νικόλαος Λαμπίρης, γεννήθηκε στο χωριό Σαπρίκι της Μεσσηνίας το 1896. Τα πρώτα γράμματα τα έμαθε στο σχολείο του χωριού του, στο οποίο πήγε μόνο τέσσερις τάξεις. Κατόπιν ακολούθησε τον πατέρα του στις γεωργικές δουλειές του.

Ηρθε στη Θεσσαλονίκη μαζί με έναν φίλο του που είχε επισκεφθεί και άλλοτε το Άγιον Όρος. Εκεί τους συμβούλευσαν να πάνε στη Μονή Γρηγορίου, διότι είχε Άγιο γέροντα και ήταν από τα καλύτερα κοινόβια. Τότε πρώτη φορά ο Νικόλαος άκουγε για κοινόβιο και ζήτησε από τον φίλο του να μάθει σχετικά. Όταν έμαθε τα περί κοινοβίου, αποφάσισε να γίνει κοινοβιάτης μοναχός. Ήταν άνθρωπος ολιγογράμματος αλλά φιλότιμος στη δουλειά και στα καλογερικά καθήκοντά του. Δεν άσκησε ιδιαίτερα διοικητικά καθήκοντα και γι' αυτό πέρασε τη ζωή του στην αφάνεια. Καλλιέργησε όμως τα πνευματικά, σύμφωνα με τις οδηγίες του γέροντά του, μακαριστού Καθηγουμένου Αθανασίου.

Στην εργασία ήταν πολύ φιλότιμος. Αγαπούσε υπερβολικά τους κήπους, τα φυτά και τα δέντρα. Ήταν κηπουρός έως τα 85 του χρόνια. Όταν λόγω γήρατος έπαυσε να εργάζεται, το ενδιαφέρον του γι' αυτά ήταν αμείωτο. Μετά το 1981 στενοχωριόταν πολύ που δεν μπορούσε πια να εργάζεται. Αναζητούσε τρόπους να βοηθάει τους νεότερους πατέρες που εκοπιάζαν. Ελεγε ότι δεν ήθελε να τρώει δωρεάν το ψωμί. Άλλοτε μάζευε τις διακονίες του κρασιού στην τράπεζα. Κάποτε πήγαινε στο Κολλυβάδικο και βοηθούσε να σπάσουν τους ξηρούς καρπούς.

ΕΡΓΑΤΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ



Ηταν πρώτος στις παγκοινιές του μαγειρειού. Καθάριζε τα φασολάκια, τις πατάτες, τα χόρτα. Ηταν προσεκτικός στο καθάρισμα και συμβούλευε και τους άλλους να μη σπαταλούν από βιασύνη τον καλό καρπό. Πολύ συχνά έλεγε τους Χαιρετισμούς της Παναγίας και άλλες φορές απαντούσε το «Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε» και το «Αλληλούια». Στην εκκλησία ήταν πρώτος, παρά τα προχωρημένα γηρατειά του. Στεκόταν τις πιο πολλές ώρες όρθιος. Βίαζε τον εαυτό του να μην τον παίρνει ο ύπνος. Καθόταν στα ψαλτήρια, στις διαβαστές ωδές και στις Ωρες. Στα 76 χρόνια της μοναχικής ζωής του γνώρισε πέντε Ηγούμενους. Οι Γρηγοριάτες πατέρες θα πουν: «Εάν κρίνουμε από την υπακοή που έκανε στον νυν Καθηγούμενο της μονής μας, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ήταν ένας εργάτης της υπακοής. Ετρεφε απόλυτο σεβασμό στον εκάστοτε Ηγούμενο.

Παρά την αυστηρότητα προς τον εαυτό του, ήταν επιεικής προς τους άλλους. Δεν κατέκρινε. Όταν η συζήτησις πήγαινε για κατάκριση, διέκοπτε τον λόγο λέγοντας: “Αλίμονο, τα χάλια μου”».

Το 1990, σε ηλικία 94 ετών, ο π. Ησύχιος έσπασε το ένα πόδι στο ισχίο. Μετά έναν χρόνο έσπασε και το άλλο πόδι στο ισχίο, οπότε καθηλώθηκε στο κρεβάτι. Οι διορισμένοι νοσοκόμοι καθημερινώς και οι λοιποί πατέρες εκ περιτροπής ήταν κοντά του όλο το εικοσιτετράωρο. Όταν πια λόγω του γήρατος οι δυνάμεις του είχαν εξαντληθεί, ήταν αδύνατο να τρέφεται φυσιολογικά και πληθώρα ασθενειών κατέτρυχε το πολύπαθο σώμα του. Ήταν κράση ισχυρή. Η καρδιά του άντεξε εννέα χρόνια τη δοκιμασία του.

Τώρα είναι και οι δύο στον ουρανό. Ο αγώνας τελείωσε και για τον μοναχό Ησύχιο, αλλά και για την ανιψιά του Βίκυ Μοσχολιού. Το 1972 είχε πρωτοκυκλοφορήσει σε δίσκο 45 στροφών, σε στίχους Μάνου Ελευθερίου, το τραγούδι της «Παναγιά μου Γρηγορούσα, Παναγιά Θαλασσινή, μες στα μάτια σε κοιτούσα κάθε βράδυ και πρωί...» Ίσως εκείνο το τραγούδι-προσευχή ήταν προοίμιο της δικής της ιστορίας πάνω και πέρα από τη γη.

ΥΠΕΡΦΥΗ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ



Ο Ηγούμενος Γεώργιος Καψάνης έγραψε για την κοίμηση του μοναχού Ησυχίου: «Διά τον πολύν, διαρκή και συνεπή αγώνα του πιστεύω ότι ο Κύριος τον εχαρίτωσε και με υπερφυή χαρίσματα, ως το της προοράσεως και της θεοπτίας, καθώς έχωμεν αρκετάς ενδείξεις. Οι οφθαλμοί του σεβαστού μας π. Ησυχίου έκλεισαν εδώ εις την γην μετά από 103 έτη επιγείου ζωής. Οι οφθαλμοί της μακαρίας ψυχής του άνοιξαν, διά να θεάται το ανέσπερον φως του Αναστάντος και αναληφθέντος Χριστού. Ο αγών ετελείωσε. Δεν χρειάζεται να βιάζης άλλο τον εαυτό σου. Ο ταπεινός συμμοναστής σου και Πνευματικός σου πατήρ αρχιμ. Γεώργιος, 14/27 Μαΐου 1999».

Από την Εφημερίδα Ορθόδοξη Αλήθεια